

НОВА КАРТИННА ГАЛЕРИЯ

ХУДОЖЕСТВЕНА
ИЛЮСТРАЦИЯ
МЕСЕЧНО
СОБИРАНЕ ЗА
ДЕЦА И МОЛОШИ

♦♦♦♦

Редакция и
Администрация
ул. „Возрождение“, 7
София

ЦИРКЪТЪТ ПРИСТИГА

Денчо Марчевски

Малкият градцък бѣ потъналъ въ следобѣдна дряма. Изъ главната улица не се виждаше нито души. Само Лазаръ наредната излизаше за малко предъ кафенето съ ножа въ ръка, глътка вода по нагорещият влох, измърморилъ нѣколко изборо се очи.

Неизменно нѣколко наблюдо се понесе ба рабиненъ бой. Тражи прозвучаха глътко и тържествено.

Като по даденъ знакъ, изъ докоментъ, изъ къщата, изъ градинитъ измъкнаха малки съ разгърдени ръци, гологлави и по челни, жени, едва свъртали да преляшатъ шарени престилки. Ровенъ димъ запълвоха съ боестъ си крака по площадчетъ.

— Изгетъ! Изгетъ!

Откъдетъ горния край на града се завадоха нѣколкото конници, обилени въ шарени дрехи. Малко, въдрокото момиченце калеше омаво кони, а предъ конни възрѣше палецо. На главата му висока, черена шапка. Единиятъ отъ крачолитъ му жмътъ, другиятъ — черъ. Дребно, шикаво човѣче отпѣше по неравнитъ каменни. На голѣмата му валчеста глава се крепѣше черена шапчица. До човѣчето подкачваше бѣло мучице. Наведъ следваха нѣколко претоварени керуци.

— Циркъ! Циркъ!

Предъ главното кафе стариенъ палецо се спрѣ, поклови се ниско и прикени зрителитъ:

— Господа, запознавайте тази вечеръ въ циркъ! Голѣмо представление! Ще видите нѣколко стълба, отърпелъ скокъ, весела панто-

мина. Дирекцията дава десетъ книжки лева на околото, който се стържи да не се законѣ!

Варобанито отново затрещъ. Конниците отпичаха. Следъ тѣкъ се затресоха и доцата.

Вечерята изъ тъмнитъ улици на малкото градцък нѣстана необичайно шумно. Не изпразно обиналаха днешъ елзачитъ: мълкомъ бързаха къмъ шера.

Всрѣдъ пазарничето, подъ стария гравоси часовникъ, тъмнѣеше грандиозъ палеца. Две голѣми карбонни лампи светѣха предъ входа. Скриенъ ома палецо бѣ стъпалъ вързу единъ сендѣкъ, прѣлѣшихъ отпѣшки и тремнаше зрителитъ:

— По-скоро, по-скоро, господа! Встрѣенъ запякъ удари! Първо нѣколко Галерия!

Въ галерията отпичаха повече момчета. Но не всички имаха шестие да възлѣтъ въ шера. Мълкомъ съ земствъ надничаха, шомъ се клещѣше шарената завеса на входа. Скриенъ въ тъмнината, нѣкои се опитваха да се подмириятъ подъ палецото, други пробиваха дупки съ нокчетата си, за да гледатъ.

Но отъ конни най-нискокоенъ бѣше Петъръ — туркано, русококо момче. Той нѣколко сарк, а жмъкъ му се носеше да възлѣ!

— Ако може ли азъ да не възлѣ! Тошо, лави отпачтъ! Ако се покаже нѣкой, смъртъ! Вие знаете отпачтъ! Азъ, ей сега. . .

И Петъръ погледна въ тъмнината. Промѣнка се прѣплазваше край палецото, прииде се. Момчетата запякъ дѣтъ.

Внезапно нѣкой извика:

— Бѣлѣте, хванѣха Петра!